

Vlad Zbârciog*

«...Și *Încercarea de foc* (2000), și *Treci ca o lumină* (2002), și *Starea de Cer* (2005), și *Între timp și nemoarte* (2007) sunt pledoarii convingătoare, depoziții netrucate, semnate de cel pentru care sufletul rămâne un „dumnezeiesc altar”. Structurat triadic (*Casa părintească; Sfinții Părinți; Neamul*), volumul din urmă reia unele teme obsesive: satul de pe calea Cihorului, cimitirul bătrân, icoanele părinților, stampele de odinioară sunt sfintele repere la care, suferitor, evlaviosul stihuitor, respirând bunătate și cutreierat de visătorie, se închină. El contemplă încercările destinului; știe că aici stăpână e veșnicia; înfruntând „apele timpului”, speră să reușească „apropierea de Cer”; visează la „cărările de aer”, află că „moartea / poate apăsa oricând pe trăgaci”; că „imperiu himei” amenința, și în același timp, ne dezvăluie că „nu murim niciodată / până la capăt”...»

Adrian Dinu Rachieru

Sânge de domn român

Sânge de domn român –
clopote
cu zvon ce fulgeră-n vene,
ca niște vechi fapte de arme,
deșteptându-ne...
Sânge de domn român
ține trează memoria,
luminând...

22 august 2005

Cel mai luminos poem

În fiecare dimineață mă nasc din nou.
Sufletul,
care a pribegit prin spații
noaptea întreață,

*Vlad ZBÂRCIOG (22 decembrie 1943, s. Horodiște, jud. Bălți, România). Fiul lui Ion Zbârciog și Anica Anton, țărani. Prozator, poet, eseist. Școala medie din satul Zăicani, raionul Râșcani (1960); Școala de medicină din orașul Tiraspol (1963); Universitatea de Stat din Chișinău (1973). Este Secretar al Uniunii Scriitorilor din Moldova. Debut editorial cu volumul de povestiri și nuvele *Flăcări albastre, portocalii...* Ch., 1976; urmat (selectiv) de *Țărmlul din suflet*, proză, 1981; *Orașul de la capătul pământului*, proză, 1984; *Conul de umbră*, roman, 1990; *Suntem ca o poveste*, roman, Iași, 1999; *Încercarea de foc*, poeme, Timișoara, 2000; *Treci ca o lumină*, poeme, 2001; *Orizontul pierdut*, roman, Timișoara, 2003; *Starea de Cer*, poeme, 2005; *Între timp și nemoarte*, poeme, Timișoara, 2007; *Timp răstignit*, roman, 2007; *Eminescu, statuie eternă a spiritului*, eseuri, Iași, 2008 ș.a.

soarbe cu privirea
flacăra zorilor.
Și atunci reintru în timp.
Îmi regăsesc albia
și-mi amintesc cine sunt,
de unde vin,
în ce limbă-mi cinstesc strămoșii.
Împovărat cu încă o zi de
nemurire,
mă apropii din nou de cuvinte.
Încerc să le adun
în cel mai luminos poem,
din care va izbucni,
neîntârziat,
iubirea de oameni
și de Dumnezeu....

16 octombrie 2005

Casa părintească

Totul ce respiră în tine mă cheamă.
De pretutindeni mă cheamă,
ca un țarm de care m-am îndepărtat
prea mult...
Tata, clădit în pereți,
mă privește cu ochii ferestrelor
și mă întrebă
de ce atât de rar vin acasă.
Pașii mamei,
mângâierile mâinilor ei,
privirea blândă ce-mi încălzește
și azi inima,
au ieșit din toate odăile
și mă întâmpină în prag...
O, cât de mult îmi lipsesc uneori
aceste tainice și copleșitoare iluzii!...
De câte ori mă străbate dorul,
de atâtea ori se răzbună în mine
regretul,
că poate de prea puține ori
le-am spus cuvinte de iubire,
poate prea m-am grăbit
să cresc
și să plec în lume...

25 septembrie 2005

Nimic nu se trece

În fiecare copac din grădina
casei părintești
văd o rudă de-a mea.
Tot neamul pare să fie adunat aici,
până la cel mai mic nepot.

Pe mulți nu-i cunosc
 Au murit înainte de a mă fi născut...
 Mă apropii de fiecare
 și aud cum vine din tulpini
 vorba lor.
 Din inima mărilor
 răzbate vocea mamei,
 gingașă, cu nuanțele soarelui de vară;
 Din cea a salcâmului de lângă poartă
 aud glasul tatei,
 un pic îngrijorat,
 un pic neliniștit,
 de parcă m-ar avertiza de ceva.
 Bunica Maria îmi șoptește din dud,
 că bunelul-cires
 m-a recunoscut după mers –
 sunt izbitor de identice
 chipurile noastre...
 Stau în fața lor coplesit,
 Dar și fericit totodată:
 nimic nu se trece.
 Sufletul plin de dragoste,
 plecat în țărână,
 renaște în arbori, în ierbi, în inimi...
 30 septembrie 2005

Mărul

Lui Aurel Rău

Ți-ai pus cămașă de flori alb-roze
 și privești întrebător spre mine...
 Sunt eu, mărule,
 copilul pe care-l chemai în fiecare
 primăvară
 prin mesaje de dor.
 Iar toamna
 îmi trimiteai prin tata la oraș
 fructele tale roz-gălbuie –
 planete ale copilăriei...
 Ți-aduci aminte cum dudul
 de lângă drum
 chema vara sub poalele lui
 toate păsările?...
 Ce mai ospăț era!
 Iar popul,
 străjer care le vede pe toate,
 ne șoptea cuvinte de taină
 aduse pe briza de vânt...
 Ții minte vara aceea cumplită,
 când Cihorul a intrat în grădină.
 Mi-era teamă ca apele lui
 să nu-ți atace rădăcinile...
 Atunci am plecat de acasă
 M-au furat școlile.
 Și se întreba orașul:
 cine-i băiatul acesta
 cu ochi luminoși?
 Iar eu încercam să învăț mai departe

alfabetul iubirii de neam...
 Florile tale, mărule,
 m-au luminat în clipe de cumpănă.
 Gustul fructelor tale
 mi-a alinat dorul de casă.
 Acum suntem ambii trecuți
 de cealaltă parte a vârstei
 Intrăm în segmentul
 când Moartea
 poate apăsa oricând pe trăgaci.
 Și doar dulceața zăpezilor
 Ne înzeuează
 În amintiri alb-roze...
 24 septembrie 2005

Nobilă și sfântă menire

Tatălui meu Ion

Stau sub salcâmul din prag,
 răstignit de dor și durere...
 Ung rana din suflet cu mirul iubirii
 și-l rog pe Dumnezeu
 să-mi dea forțe pentru a ogoi
 plânsul sângelui tău
 din venele mele...

Toate drumurile satului,
 câmpia, pădurea,
 sunt pline de tine.
 Încerc să mă atașez umbrelor
 pașilor tăi.
 ca să deprind gingășia
 atingerii de pământ,
 venerația pentru sfânta țărână,
 iubirea,
 dar mai ales lumina iertării...

Trec din nou prin inima gândului
 și-a amintirii
 vara aceea de demult,
 când cerul uitase de noi
 și mama îmi spăla fața
 cu lacrima...
 Atunci te-am văzut prima dată
 Eram de-o seamă cu lipsa ta
 Iar tu,
 în haine de război,
 nu găseai cuvintele de dor
 purtate în ranița frontului
 din Manciuira...

Uneori mă văd la marginea timpului –
 copilul de-atunci,
 cu ochii stinși de blestemul foamei
 și mă trec fiori la gândul
 că s-ar fi putut întâmpla
 să mă sting,
 ca plantele din grădină,

ca nalba din băătăură.
 Alteori,
 mă văd împreună cu tine
 în câmp,
 luminați de zorile unor dimineți
 de miracol,
 când plecam cu carul cu boi
 după fân
 Și tresar, văzându-te aievea,
 sprijinit în furcă...
 Doamne,
 cât de tulburător a scris
 despre tine Gogol...

Vreau să-ți spun, tată,
 că imaginea sufletului tău
 am admirat-o, după plecarea ta,
 la câțiva oameni
 dragi inimii mele.
 I-am zis odată regretatului
 Nicolae Corlăteanu
 că de fiecare dată când ne vedem,
 parc-aș vorbi cu tata.
 Și domnia sa,
 emoționat peste poate,
 m-a îmbrățișat,
 la fel ca tine...
 Dumnezeu mi-a scos în cale,
 la fiecare moment dificil al vieții,
 oameni de suflet.
 Unul dintre aceștia –
 Ion Cărăuș –
 sfântă făptură pe care am venerat-o,
 mi te-a înlocuit în multe momente.
 Voi simți mereu lipsa lui,
 precum simt mereu lipsa ta...
 Ai fost pentru mine
 însăși istoria,
 coloana mereu verticală,
 oricâte încercări ne-a trimis
 destinul...

Acum am rămas
 să ducem noi mai departe iubirile tale...
 Va trebui de azi înainte
 noi să deschidem pleoapele dimineților,
 noi să închidem porțile zilelor.
 Va trebui să iubim cu iubirile tale
 aceste dealuri și văi,
 aceste ape, păduri și câmpii,
 moștenite de la strămoși.
 Nobilă și sfântă menire!...

26 noiembrie 2005

Chem din tumult

Chem din tumult chipul
 și sufletul tău
 pentru a-ți spune
 tardive cuvinte de dragoste
 Prea de puține ori le-am rostit...
 Dar nu te arăți.
 Întreb Cerul, dacă nu te-a văzut
 și-mi răspunde că ești demult
 Înger;
 Întreb Ploaia,
 și-mi spune că te-ai prefăcut
 în stropi
 ce scaldă Pământul;
 Întreb Toamna,
 și-mi răspunde
 că demult ești Lumină...

31 decembrie 2005

Lângă inima ta

Prefăcută în abur,
 mă furizez mereu lângă inima ta,
 imaginându-mi că sunt aerul
 pe care-l respiri,
 lumina pe care o sorbi cu privirile,
 sângele ce asurzeste venele tale.
 Încerc să-ți fac umbră
 cu trupul meu incolor
 în zilele fierbinți de vară,
 Mă strecur printre gânduri,
 ca să-ți potolesc setea,
 să-ți topesc necazurile,
 să-ți fiu linia pe care o vei urma...
 Ne vom întâlni, cred, odată
 Poate la capătul acestei lumini...

17 decembrie 2005

Ca un mugur

Mă strecur în adâncul ochilor tăi
 Să mă scald în apele melodiilor cu
 refrenuri de aer și lumină,
 în nuanțe de oranj.
 N-am cuvinte, Doamne, să-ți mulțumesc
 pentru încercările ce mi le-ai dat.
 Știu că mă iubești –
 ai oprit ploaia din mine,
 mi-ai trimis,
 ca o binecuvântare,
 iertarea...
 Acum îți cer îngăduința câtorva
 lacrimi
 pentru a păși pe continentul
 de mit
 curat și îndumnezeit,
 ca un mugure...

16 decembrie 2005